

En tilflukt på nødens dag

Av Gunner Jensen

Men jeg vil synge om din styrke, jeg vil juble om morgenen over din miskunnhet. For du er blitt mitt vern og min tilflukt på nødens dag. Sal 59:17

Nødens dag

David var i nød. Vi ser av salmens overskrift hva bakgrunnen for hans nød var. Han var forfulgt av kong Sauls folk. Salmen er skrevet, «da Saul sendte folk som vokter på huset for å drepe ham.» (v.1)

Vi ser av salmen hvordan David utøser sitt hjerte for Herren. Men i v.17 sier han at han vil synge og juble.

Hvordan kan David synge og juble midt i alt det vanskelige som han opplever?

Det er ikke på grunn av noe hos ham selv. Nei, han vil synge og juble om Herren, om *hans* styrke og *hans* nåde, fordi Herren er hans tilflukt på nødens dag.

Jesus – den rette hjelpen

Det er godt og trygt som David å få ta sin tilflukt til Herren på nødens dag. Det gjorde disiplene i båten slik vi ser det i beretningen i Matteusevangeliet kap. 8. Det ble et voldsomt uvær ute på sjøen og bølgene slo inn over båten. Disiplene ble redde, men de gikk til Jesus i nøden. «Da gikk disiplene bort til ham og vekket ham

og sa: Herre, frels oss! Vi går under!» (Matt 8:25)

Jesus sier at deres tro var liten. Han kaller dem lite troende: «Hvorfor er dere så redde, dere lite troende? Så reiste han seg og truet vindene og sjøen, og det ble blikk-stille.» (Matt 8:26)

Det var skrøpelig og svakt med disiplene, men de gikk til Jesus i nøden. De hadde ingen annen tilflukt enn Jesus. Deres tro var liten, men de hadde bruk for Jesus.

Den sanne tro kan være skrøpelig og svak, men det er en tro som trenger Jesus. Vantroen har derimot nok med seg selv og sin egen styrke; den stoler på sin egen rettferdighet. Vantroen regner med sig selv og alt den selv kan gjøre og hjelpe til med. Vantroen behøver ikke Jesus.

Men den sanne tro trenger Jesus, den tar sin tilflukt til Jesus! En slik tro er en Guds gave. Det er Guds Ånd som skaper og bevarer denne tro i en synders hjerte, – ved Ordet og sakramentene.

En fullbrakt frelse

Herren Jesus er fortsatt i dag den samme trofaste Frelser. Han er et vern og en tilflukt for et fattig og syndig menneske som er i nød på grunn av sin synd. Det er han fordi han har fullbrakt frelsen for oss. Skriften forkynner oss at han selv bar våre synder på sitt legeme opp på korsets tre

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lektormannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund, tlf./fax 56 55 26 72
e-post: drlid@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærereferedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

(1Pet 2:24). Han tok på seg vår største nød, han tok på seg vår store synd og led straffen i vårt sted. «Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» (Jes 53:5)

Jesus betalte vår skyld med sitt eget blod da han døde på korset i vårt sted. Han har fullbrakt hele frelsen. Han vant oss syndenes forlatelse ved sitt blod. «I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom.» (Ef 1:7)

Det er på grunn av denne fullbrakte frelse at Jesus er et vern og en tilflukt for en fortapt synder som er i nød. Hans nåde er alt en fattig synder behøver. Han er et vern og en tilflukt på nødens dag.

På nødens dag må også du gå til Jesus. Hvor usselt og bedrøvelig det enn måtte være med deg og med ditt liv, så kan også du ta din tilflukt til Jesus! Du får lov å tro at Jesus bar også alle *dine* synder. Det skal ikke legges noe til det som Jesus har gjort!

Du behøver ikke forbedre deg først eller frembringe bestemte følelser eller store opplevelser. Du får lov å tro evangeliet nettopp slik som du er!

Du må lese slik det står og tro slik det står skrevet i Guds ord, at «Kristus døde for oss, mens vi ennå var syndere». (Rom 5:8). Dette gjelder deg som leser dette, og du får lov å tro dette uansett dine skiftende følelser. For det er dette – det som Jesus har fullbrakt – som er grunnen til din frelse, ikke dine skiftende erfaringer og følelser.

Bønn: «Takk, Herre Jesus, at du har fullbrakt alt også for meg. Takk for at din nåde og syndenes forlatelse også gjelder meg. Takk for at du er et vern og en tilflukt på nødens dag. Amen.» L&E

For intet!

Av Hans Henrik Brix

For intet har dere fått det, for intet skal dere gi det.

Matt 10:8

Det ligger oss mennesker i blodet at en må yte for å kunne nyte. Og slik er og bør det også være i en rekke menneskelige forhold. En kan ikke forvente ros hvis en er lat, og en god eksamen og utdannelse får en ikke uten en solid innsats. Og ingen arbeidsgiver er interessert i å ansette medarbeidere som ikke er pålitelige og pliktoppfyllende. Arbeideren er sin lønn verd, sier Skriften (1Tim 5:18), men det står også skrevet at den som ikke vil arbeide, skal heller ikke ete (2Tess 3:10).

I Guds rike er det imidlertid annerledes, og det er vår redning. For her er det ikke noe for noe, men alt for intet.

Bibellærer Øivind Andersen sier det slik i sin kommentar til Rom 4:16-17 «Dette *for intet* er hele veien kjennetegn på Guds kjærlighet til oss mennesker: For intet skapte han verden. For intet

fatter han sitt råd om å frelse oss. For intet gav han oss sin sønn. For intet tilsier han oss alt i evangeliet. For intet kommer han til å føre den som tror frelst hjem til seg i det fullkomne Guds rike.

Alt er for intet. Et menneske som vil ta imot Guds nåde *for noe*, får ingenting. Den derimot som tar imot *for intet*, han får alt!»

Det er dette vi kaller evangeliet, et gledelig budskap fra Gud som sprenger alle våre forestillinger om rett og rettferdighet. Intet menneske kan fullt ut fatte den grenseløse kjærlighet Gud har til syndere. Det må åpenbares for oss ved Guds Ånd for at vi kan gripe det i tillit til Jesus som ofret livet sitt for vår skyld for å føre oss tilbake til Gud, vår Skaper og Herre. For en glede å få eie syndenes forlatelse, Helligåndens gave og det evige livs håp for intet, gratis – av nåde!

Ja, alt beror på «nåden i Guds hjerte som Jesus fram har brakt». Det er ubegripelig at ikke vi kristne i høyere grad

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, mars 2003:

En tilflukt på nødens dag. Av Gunner Jensen	side 1
For intet! Av Hans Henrik Brix	side 3
Sjelens frelse. Av Sigbjørn Agnalt	side 5
Gud er mektig til... Av Andreas Lavik (1854-1918).....	side 10
Den gode del. Av Ole Brandal (1918-1983).....	side 11
Pinsestevne på Lundheim folkehøgskole	side 12
Gud sørger for sine	side 13
Er noen død for deg? Av Søren Pederson (1852-1923)	side 16
Lov og Evangelium/Bibelskolen	side 20

tar evangeliet til hjertet og fryder oss over det!

Og hvorfor gå til de mange forurense- de åndelige kilder som fallbys i dag når vi kan øse vann med glede av frelsens kilder? (Jes 12:3)

Tenk å være utvalgt til frelse, barne- kår og evig liv hos Gud før verdens grunnvoll ble lagt, – alene på grunn av Guds kjærlighet til oss i Kristus! (Ef 1:3-5) «Å, Jesus, åpne du mitt øye, så jeg kan se hvor rik jeg er!»

Gud har gitt oss alt for intet, og for in- tet skal vi tjene andre mennesker med evangeliet. Vi har fått det for intet, der- for skal vi ifølge Jesu ord også gi det vi- dere for intet.

Men hvem har ikke erfart hvor van- skelig det er? Vi vil nemlig gjerne ha lønn for vårt arbeid og strev i form av oppmuntrende ord og andre synlige tegn på at tjenesten bærer frukt. Og i Guds ord formaner vi virkelig til å oppmuntre og hedre hverandre også med våre ord. Smiger skal vi selvsagt unngå, men et vennlig ord i rette tid gleder hjertet og gir ny frimodighet.

Men også her har Gud en lekse å lære oss, så vi ikke blir avhengig av hvordan mennesker bedømmer oss. Det avgjø- rende er jo da ikke om vi eier mennes- kers vennskap og beundring, men om Gud har glede av oss. Det er ikke men- nesker vi skal frykte, men den levende Gud som vi skal stå til regnskap for på dommens dag. Gud ønsker å være Gud for oss. Derfor sier Luther med rette i sin forklaring til Det første bud at *vi skal frykte og elske Gud over alle ting og sto- le fullt og fast på ham.*

I Matt 25:14-30 hører vi om tre tje-

ner som skulle forvalte ulike «beløp» (talenter). Han som «bare» fikk én ta- lent, fikk kritikk fordi han ikke satte pengene i omløp så eieren kunne få sitt igjen med renter. De to andre derimot fikk ros fordi de forvaltet sine talenter *i troskap*. Begge fikk høre at de tross ulikt utgangspunkt, hadde vært *tro over lite*. Derfor skulle de få gå inn til sin herres glede.

Av denne beretning kan vi blant an- net lære at isteden for å sammenligne oss med andre som tilsynelatende har fått en så mye rikere utrustning enn vi selv, skulle vi øve oss i å være *trofaste* i vår tjeneste og tjene Herren med det lys og den kraft *han* gir. (1Pet 4:11)

I samme grad som vi drives av kjær- lighet til Jesus som elsket oss først, vil vi gi oss selv til han som ble fattig for vår skyld, for at vi skulle bli rike ved hans fattigdom. (2Kor 8:9)

Da blir kjærligheten til Herren driv- kraften i vårt liv og tjeneste. Da tvinger Kristi kjærlighet oss til å gi for intet det som vi selv har fått for intet.

Slik var det for apostelen Paulus. Je- sus var hans liv og hans Herre. Derfor levde Paulus sitt liv for ham uten å tenke på hvordan andre bedømte ham. (1Kor 4:3-4) Han hadde én visjon og én liden- skap: Å fullføre sitt liv og sin tjeneste for Herren Jesus uansett hva det måtte koste ham!

Nei, hva kan være større for en frelst synder enn som Paulus og alle Herrens små og store tjenere å få være med å vit- ne om *Guds nådes evangelium*? (Apg 20:24).

Vi har fått det *for intet*, la oss derfor også gi det *for intet!* L&E

Sjelens frelse

Av Sigbjørn Agnalt

For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel? For Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet med sine engler, og da skal han gå enhver igjen etter hans gjerning.

Matt 16:26-27

Korset

Jesus har talt om å følge ham. Ikke om å bli en disippel, men å være det, – leve livet med Jesus i hverdagen. Han har gjort klart at det betyr at vi må fornekte oss selv og ta vårt kors opp.

Å fornekte vil si å avstå fra – ikke ville ha noe å gjøre med – det som hører synden og djevelen til i vårt indre. Det er å forsake djevelen og alle hans gjerninger og alt hans vesen – i oss selv!

Dette er ikke mulig for noe menneske om han ikke tar sitt kors opp. Dette vårt kors finner vi ikke hos oss selv, i forsakelse, selvdisciplin, lidelse eller noe slikt. Korset er ikke noe vi tar på oss, vi tar det opp. Dette er fordi korset ligger ferdig for oss i evangeliet. Vårt kors er Jesu kors. Jesus ble korsfestet og døde for våre synder. *En er død for alle*, leser vi i 1Kor 5:14. Og av det følger at – *derfor er vi alle døde*. Vi ble korsfestet og døde med Kristus, og derfor er vi *avdøde fra synden*. (Rom 6:2)

Her er vårt kors som er gitt oss i Jesus Kristus. Ved dette kors er det blitt et skille mellom en kristen og synden. Og ved dette kors er det skrevet et stort og urokkelig *nei* til synden og alt dens vesen i en kristens liv.

At du etter dine lyster Farer frem som du er van, Og deg dog ved Jesus trøster, Går i evighet ei an. Kjære hjerte ett av to: Enten nu i bønn og tro Syndens lyst bort fra deg vise, Eller og din sjel forlise. (Brorson, gml. sb nr. 157)

Vi hører ikke synden til, selv om synden fremdeles bor i oss. Det er ingen forskjell på *det*, – den er like sterk, like ond, like mye tilstede, det er ingen forskjell på syndens vesen eller mengde. Men nettopp derfor trenger vi dette kors som har satt *skille* mellom oss og synden, ved døden.

Å ta sitt kors opp er hver dag å regne med Jesu kors. På tross av all den synd vi kjenner i oss, og på tross av alle de fall vi vet om, så hører vi ikke synden til, men Jesus.

Jesu kors har satt skille i oss. Og derfor skal vi på nytt og på nytt vende om fra synden, si synden farvel, og følge Ham som vi nå med rette hører til, Jesus vår Herre!

Ondskapens fyrste meg frihet bød, Korset ble skillevei, Jeg er ved korset for verden død, verden er død for meg.

*Herlige Kristus, ditt navn jeg bær,
Følger din vei på jord, Vil meg til frelse
se ei vite her, Annet enn korsets ord.*

(Santon, gml. sb nr. 211)

Vi er ikke bare korsfestet med Kristus, vi er også oppreist med ham. *Han oppvakte oss med ham og satte oss med ham i himmelen, i Kristus Jesus.* (Ef 2:6) Derfor er vi *døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.* (Rom 6:11)

Ved dette er det blitt skrevet et stort og urokkelig **JA** i våre liv, et ja til Jesus. Ham er det vi tilhører, i ham er det vi har vårt liv. Ham følger vi. Gjennom å lære ham å kjenne, vinner Jesus skikkelse i oss. Så får Han vokse og vi avta. Det er livet, det store og evige **ja** som vi skal få strekke oss etter gjennom hele vårt liv.

Men det nytter ikke å si ja både til verden og til Jesus, å vinne både verden og Jesus. Følgen av det er at vi fornekter Jesus.

Vinning og tap

Å vinne hele verden, handler om å få fortjeneste – lønn – ikke av Gud, men av verden.

En kristen har sitt gode i himmelen og sin lønn hos Gud. Han kan si med profeten Jesaja: *Forgjeves har jeg arbeidet meg trett, og til ingen nytte har jeg fortært min kraft. Men min rett er likevel hos Herren, og min lønn er hos min Gud.* (Jes 49:4)

Om alt vårt mislykkes får vi allikevel av Gud vår lønn, alt vi trenger i denne verden, både til ånd, sjel og le-

geme. *Min Gud skal etter sin rikdom fylle all deres trang i herlighet i Kristus Jesus.* (Fil 4:19) Dette regner vantrøen for dårskap, den vil ha sin lønn her i verden. Den vil være rik i verden, klok i verden, ha makt i verden, ha syndige fornøyelser i verden, være lykkelig og vellykket i verden. Alt slikt som hører med til selvlivets selvsbergning.

Men Jesus stanser oss og spør: Hva gagner det? Hva vinning har vi av dette når *sjelen* tar skade, ja går tapt? Vinner vi verden, da mister vi vår sjel. Vi er som mennesker ikke bare legeme, men *ånd, sjel og legeme.* (1Tim 5:23)

I 2Kor 4:16 ff tales det om *det ytre og det indre menneske.* Apostelen gledet seg over at det indre menneske ble fornyet dag for dag, selv om det ytre menneske gikk til grunne på grunn av de trengsler han var utsatt for. Det er viktigere hvordan det går oss i det indre menneske, enn det ytre. For det synlige varer bare en kort stund, men det usynlige er evig. Den som tar skade på sin sjel mister seg selv, sitt liv og til sist det evige liv.

I 1Pet 2:11 leser vi: *Mine kjære! Jeg formaner dere som fremmede og utlendinger at dere avstår fra de kjødelige lyster, som strider mot sjelen.*

Apostelen skriver til de troende at de er fremmede og utlendinger i denne verden. De har sitt hjem *der oppe hvor Kristus sitter ved Faderens høyre hånd.* (Kol 3:1) Der er den rette verden for en kristen, en verden verd å vinne! Og Paulus skriver *søk det som er der*

oppe!

Det gjør vi ved å følge Jesus slik vi ovenfor har skrevet om, for han er den som er der oppe. Å følge ham er å leve gudfryktig. Da går det godt med vår sjel.

Hvem er den mann som frykter Herren? Ham lærer han den vei han skal velge. Hans sjel skal stadig ha det godt. Hans ætt skal arve landet. (Sal 25:12-13)

Den derimot som vinner verden, han kommer til å leve etter de kjødelige lyster som strider mot sjelen. Da tar sjelen skade, den går til grunne og vi *taper vår sjel*. Det kan vi se av det at Jesus spør : *Hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?*

Vår sjel er helt uerstattelig, det finnes ikke noe annet som kan settes isteden for den. Har vår sjel tatt skade, da har vi mistet det som er mer verd enn helse og lemmer, ja selve livet.

En dag skal vi alle stå ansikt til ansikt med Menneskesønnen, – når han kommer i sin Fars herlighet med sine engler. Da må vi møte alene, uten noen å gjemme oss bak. Da skal han gi enhver, hver enkelt for seg, igjen etter hans gjerning.

Hva er det han ser etter da? Sammenhengen forteller oss at det er vår sjel. For sjelen avspeiler hvordan vårt forhold til Jesus har vært. Har vi fornektet oss selv, tatt vårt kors opp og fulgt Jesus, så har han bevart og fornyet vår sjel så den er frisk og sunn. Har vi fornektet Jesus og fulgt oss selv, dvs

kjødet, står vi der med en skadet sjel. Dette kan ingen lyve seg fra.

Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for. (Heb 4:13)

Hvordan går man dog og drømmer I en sådan viktig sak Og i sikkerhet forsømmer Nådens dyrebare dag! Det er tid å sanse vel Og å sørge for sin sjel. Det er tid å forekomme Herrens strenge vredes domme! (Brorson, gml. sb nr. 157)

I hellighet og ære

Det er bare én som kan sørge for vår sjel, det er Jesus. Derfor må vi være hos ham! Og den som vil være hos Jesus, må følge ham daglig, – følge ham ved å leve med ham i Ordet og bønne, ved bedende å høre Ordet og ved hørende å be til ham som er der oppe hvor også vi hører hjemme.

Og som himmelborgere skal vi avstå fra de kjødelige lyster, og i all vår ferd jage etter å gjøre det gode, det som samsvarer med evangeliet.

Her er det mye som vi i dag trenger å våkne opp for. Vi skal i denne sammenheng se litt på noe av det Guds ord sier om det å leve rent på det seksuelle området, i motsetning til utukt, urenheter og syndig lidenskap.

Hver av dere må vite å vinne sin egen ektefelle i hellighet og ære, ikke i lidenskapelig begjær slik som hedningene, de som ikke kjenner Gud. (1Tess 44-5)

Apostelen taler om det å vinne seg en ektefelle. Det er mange spørsmål i tilknytning til dette, det skal vi la ligge i denne omgang og kun konsentrere oss om dette ene: Å vinne seg en ektefelle etter Guds ord, hvordan går det til?

Vi har en beretning om dette i 1Mos 24. Les dette kapitlet. Her er det mye godt å finne til veiledning, tukt og trøst, for den som ønsker å gjøre Guds vilje i dette.

Da Abraham var blitt gammel gir han sin tjener i oppdrag å finne en hustru til sin sønn Isak.

Det første Abraham gjør er å ta ham i ed på at han ikke skal ta en hustru til Isak av hedningefolket, *men til mitt eget land og til min slekt skal du dra og hente en hustru til min sønn*. En kristen skal heller ikke søke noe annet sted enn i sin egen slekt, det vil si blant Guds barn.

Da er det ikke hvilken kristelig tilhørighet de har som er det avgjørende, men deres forhold til Jesus. Når det er sagt, må vi tilføye at det nok er en ikke liten sammenheng mellom vårt forhold til Jesus og hvilken kristen tilhørighet vi har.

Tjeneren dro av sted og da han var kommet frem begynner han med å be: *Å, Herre, du som er min herre Abrahams Gud, jeg ber deg: La det lykkes for meg i dag,*

Slik skal vi og begynne, *la i alle ting deres begjæringer komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takk*

(Fil 4.6) Alt fra ungdommens lengsler og drømmer, til forelskelse og gryende kjærlighet, det er bare én som skal få vite det, bare én å gå til og vise det for, bare én å søke: Han som alene er god, og som gir gode gaver til dem som ber ham!

Å be om å få en god ektefelle er ikke å be om for mye. Men der er *en tid* til å be i lønndom og vente. Kan hende synes vi ventetiden blir for lang, da må vi være tålmodige, og ikke ta saken i egne hender. Her er det mange prøver for troen, her må vi gang på gang fornekte oss selv, ta vårt kors opp og følge Jesus.

Om vi synder og faller må vi ikke bli værende i synden, men vende om til ham som leger dype sår og ennå gjør alle ting nye. Mens vi venter skal vi la all vår lengsel drive oss til Kristus. Å komme nærmere ham i kjennskap, kjærlighet og tro. Da blir denne vente og lengselstid til stor velsignelse for oss.

Abrahams tjener ba Gud om at nå må *du lede og styre* slik at jeg finner *den rette*. Han fikk de tegn han trengte, så han kunne være trygg og sikker på at han hadde funnet den rette.

Vi og får be på samme vis om alt vi trenger for å finne den rette.

Den rette, hvem er det? Vi leser i v.14 at tjeneren sier til Gud; *la det da være henne du har utsett for din tjener Isak*. Det var en Gud hadde utsett for Isak, henne var det tjeneren ba Gud føre til ham. Gud gjorde det.

Slik er Gud. Det er bedre å stole på ham enn seg selv, eller andre menneske-

Den rette er også et spørsmål om kjærlighet. Gjensidig kjærlighet er en forutsetning for et ekteskap. Isak tok imot Rebekka som sin hustru, og han hadde henne kjær står det. Guds vilje er kjærlighet. Å vinne seg en ektefelle er å vinne i kjærlighet, – hjertets kjærlighet, ikke etter lystens begjær. Den som vinner seg en ektefelle ved kjærtegn, ved å beruse seg i kroppens «kjærlighet», han gjør som hedningene, de som ikke kjenner Gud. Kjærtegn hører ikke med i det å vinne seg en ektefelle, alt slikt må gjemmes bort så ikke det får styre. *Skulle vel dine kilder strømme ut på gaten og dine bekker renne ut på torgene?* (Ord 5:16) Det hører først med for de som ved Guds ledelse, i kjærlighet er vundet for hverandre, og som er enige om å være hverandre tro resten av livet. I et slikt forhold hører også forsiktige kjærtegn hjemme. Men vel å merke slik at det først er i ekteskapet man lever sammen som ett kjød. (Ef 5:31) Da heter det i Ord 5:18: *La din kilde være velsignet. Gled deg i din ungdoms hustru.*

Når vi har tatt for oss dette er det ikke minst på grunn av den utvikling vi er vitne til i dag. Verden blir mer og mer verdsliggjort. *Deres forstand er formørket. De er fremmede for livet i Gud ved den uvitenhet som er i dem fordi de har forherdet sine hjerter.* (Ef

4:18)

Vi opplever at barn og unge innleder flyktige kjæresteforhold hvor målet er å utforske og utprøve sine seksuelle drifter. Kvinner og menn byr seg frem ved å blottstille sin seksualitet og sine drifter. Skamløshet og utuktighet brer om seg som ild i tørt gras. Mer og mer dreier det meste seg om sex, begjær og drifter.

Som kristne lever vi midt oppe i dette. Hva gjør vi? Blir vi dratt med i den samme strøm av ugudelighet? Lar vi barna våre bli til rov, fordi vi ønsker å være snille? Tillater vi dem å ha kjærestere fordi alle de andre har det? Gir vi dem eget rom med nøkkel når de kommer hjem med kjæreste? Da er vi ikke snille, for den som lever slik tar skade på sin sjel. Det er sjelemord vi er vitne til når synden utfolder seg slik i et menneskeliv. Å leve slik er å gjøre kjødets lyst til sjelens død.

Fly hor!, sier skriften. Søk istedet til Kristus, og følg ham i denne verden. Han er vår sjels rette hyrde og tilsynsmann!

La din nådes glans opprinne, Herre Jesus at jeg må Derved alltid veien finne Som jeg trygt kan vandre på! Vær min formann så jeg ei Kommer på den brede vei, La ditt fotspor vei meg vise Til jeg kan deg evig prise.

(Brorson, gml. sb nr. 157)

Gud er mektig til...

Av Andreas Lavik 1854-1918

Og Gud er mektig til å gi dere all nåde i rikelig mål...

2 Kor 9:8

Forunderlige ord, alltid skal nåden rikelig tilflyte oss. Så ser vi da her, hvilke dårer vi er, når vi så ofte i vårt hjerte tenker: Nå må vel Gud være trett av meg, nå må han vel visst for mine synders skyld slutte med å skjénke meg sin nåde!

– Slik er det ikke, Guds tanker og hjerotelag er annerledes og større enn våre tanker. Han vil ikke gi oss sin nåde bare for en tid, noen måneder eller noen år, men alltid, så lenge vi ferdes her nede og trenger den.

Han vil heller ikke gi oss sin nåde bare de tider når vi føler oss fromme, alvorlige og synes vi kan hengi oss til ham i bønn, tro og kjærlighet, men også og aller mest da, når vi føler oss ugudelige, uverdige, harde og elendige og det for våre øyne synes å være nesten forbi med oss.

Ikke bare da, når vi får være mer tro og lydige imot Ham, men også i de tider da utroskapen, gjenstridigheten og vantroen er større, som vi ser av Frelserens fremgangsmåte med Peter da han hadde fornektet ham. Ikke så at han har behag i vår utroskap, men slik at han ynkes over oss, elsker oss inderlig også da, omslutter oss med sin nåde, bevarer oss ved sin nådes makt, tukter oss, drar oss atter tilbake til seg og forlater oss alle våre synder.

I sorg og glede, i medgang og motgang, i trengselens og prøvelsens tider, når vi går gjennom vannene, gjennom flodene, gjennom nøden, gjennom luen, ja også gjennom dødens skyggedal, vil Han la sin nåde rikelig tilflyte oss, så rikelig at vi alltid i alle ting skal ha alt hva vi behøver.

I alle ting – atter må vi rope ut:
O herlige ord!
Nåde i alt og til alle ting.

*Hentet fra J. Traasdahls
Andaktssamling «Lys i hjemmet»*

Nytt styre for Bibelskolen på Fossnes

Fra årsskiftet var det noen forandringer i styret for Bibelskolen på Fossnes. Jon Espeland (formann), Magne Ekanger (referent) og Arne Otto Skutlaberg (1. varmann) gikk ut av styret. Magne Ekanger, Jan Andre Aasmundtveit og Per Brattgjerd ble valgt inn som hhv. styremedlemmer og 1. varmann. Fra før sitter Paul André Bergene Holm, Svein Mangelrød og Olaf André Klavenæs. Ved konstituering av det nye styret ble Svein Mangelrød formann, Olaf André Klavenæs nestformann og Magne Ekanger referent. Rektor, lærer- og elevrepresentant sitter også i styret.

Bøkely

Den nye personalboligen på Bibelskolen på Fossnes har fått navnet «Bøkely».

Den gode del

Av Ole Brandal (1918-1983)

Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke skal bli tatt fra henne.

Luk 10:42

Ut fra vårt syn er det så mange ting som trengs. Jesus sier at det er *ett* som er nødvendig. Og dette ene nødvendige er å *eie den gode del*.

Ja, Skriften sier at er dette ene i orden, så får vi alt annet i tillegg.

Hva er så den gode del? Det er *ikke* å «ta imot Jesus i sitt hus», for det hadde Marta gjort. Heller *ikke* er det å tjene Jesus med alle sine evner og krefter, for og- så det gjorde Marta.

Den gode del er å *bli tjent av Jesus!* Det er ikke vi som er virksomme, men det er *han*. Det er ikke vi som yter, men han yter. Han er *vert* og vi er *gjester*. Han får tjene oss med sine gaver, og vi får bare nyte. Dette er den *gode del*.

Hvordan få del i dette?

Hør, du *har fått* del i det! (Joh 3:16)

Ja, men jeg får ikke tak i det.

Hva ligger så i veien?

Det er ikke din svakhet, og heller ikke din fattigdom, nei, ikke en gang dine synder, som ligger i veien.

Hva er det så?

Det er din *rikdom*, din styrke, dine gode evner og gode sider.

Og synes du å mangle *disse ting*, så ber du mye til Gud om *kraft* og *hjelp*, så du kan holde mål.

Og fordi du til nå har funnet ny kraft i «din egen hånd,» så har ikke Jesus fått

komme til med sin *nåde* og *gave*.

Det er ikke din vanmakt som hindrer Jesus i å komme til med sine gaver, men det er din styrke og overflod.

Det er bare «fattigfolk» Jesus får tjene med sine gaver. Overfor de rike og «gudfryktige» står han arbeidsløs.

Bare den fortapte trenger nåde. Bare den ugudelige trenger en annens guds-frykt. Bare den i seg selv urettferdige trenger en annens rettferdighet. Bare den i seg selv døde trenger et nytt liv.

Kanskje har Jesus stått uvirksom ved din dør like til nå, fordi du enten har vært rik, eller har holdt på å skaffe deg rikdom ved bønner, tårer og selvstrev?

Skal Jesus få tjene oss med «sitt», så må han først få ta fra oss det *vi har*.

Her kommer Guds lov inn. Den er den tjuv som vil stjele alt vårt, og får den ikke *det*, så kommer Jesus aldri til med sine gaver.

Her ligger hemmeligheten til at Gud må la det mislykkes for oss i vår «guds-frykt».

Og her ligger grunnen til at du og jeg ikke forstår Gud i hans måte å frelse oss på. Vi prøver å få våre «papirer» i orden, han river dem i stykker!

Vi prøver å ta oss sammen, han lar det gå galt.

Og hvorfor styrer han det slik? Jo, han ville så gjerne få tjene oss med det han *er*, og det han har *gjort*.

Han vil skjule dine synder ved sitt blod, og kle deg i sine klær.

Han vil være din «med hva Han eier, med sin død og seier».

Han vil tjene deg på den måten, skjønner du, at han vil stige inn i din plass og være det du skulle være og gjøre det du skulle gjøre. Der dette skjer, sier Jesus:

«Du har valgt den gode del, som ikke skal tas fra deg.»

*Utdrag fra artikkel
i tidligere Lov og Evangelium*

Pinsestevne på Lundheim folkehøgskole, Moi fredag 6. – mandag 9. juni 2001

Ledere:

Karl B. Bø, Magne Ekanger og John Flaten

Talere:

Reidar Linkjendal, Ottar Endresen, Lars Fossdal,
Norvald Frafjord og Hans Henrik Brix

Fredag 6. juni	kl 1900	Samling og kveldsmat	
	kl 2000	Kveldsmøte v/Hans Henrik Brix	
Lørdag 7. juni	kl 1000	Bibeltime v/Reidar Linkjendal	
	kl 1130	Bibeltime v/Lars Fossdal	
	kl 1700	Bibeltime v/Ottar Endresen	
	kl 2000	Kveldsmøte v/Norvald Frafjord	(offer til misjonen)
Søndag 8. juni	kl 1000	Bibeltime v/Lars Fossdal	
	kl 1130	Bibeltime v/Ottar Endresen	
	kl 1700	Bibeltime v/Norvald Frafjord	
	kl 2000	Kveldsmøte v/Reidar Linkjendal	(offer til bibelskolen)
Mandag 9. juni	kl 1030	Formiddagsmøte v/Lars Fossdal	(offer til misjonen)
	kl 1230	Middag / Avslutning på sommerskolen	
Priser:	Full pensjon: kr 900,- / døgnpriis kr 300,- 0-3 år: Gratis / 3-12 år: kr 390,- / døgnpriis kr 130,- Ungdom/studenter: kr 510,- / døgnpriis kr 170,- Maksimum familiepriis kr 2 500,- Tillegg for sengetøy (kr 100,-) og enkeltrom (150,-). Enkeltmåltider: Middag kr 90,- / Frokost/kvelds kr 60,-		

Påmelding innen 5. mai til:

Edel og Magne Ekanger, tel 51 42 08 93 ~ mob 412 45 598

Unge og eldre er velkommen til samling om Guds ord!

Gud sørger for sine

Det var begynt å gå rent galt med besetningen på Hogstad. Det ene dyret etter det andre stod og skrantet og ville ikke leve lenger. Dyrlegen ble hentet gang på gang, men han kunne ingen ting gjøre. Nå var snart hele besetningen gått med.

To sterke hester fant hogstadmannen liggende døde i stallen en morgen. Og da han kom inn til kreaturene, stod en førstepremieku og ville ikke ete. I løpet av dagen gikk den med. Fire andre kuer var døde i dagene før.

Han kunne ikke la være å gråte. Dette ville han aldri komme over. Tapet var for stort. Han hadde vært så dum ikke å assurere. Og nå stod han der som en fattig mann. De fineste dyr var døde i løpet av kort tid. Han kunne like så godt gi opp først som sist og gå langs landeveien...

Er det slik Gud sørger for sine barn? Nå hadde naboene fått noe å le av. Han og Frida var blitt enige om, da de giftet seg, å leve livet for Gud. Men det så ikke ut til at der var noen fordel ved det. De verdslige naboer led intet tap på noen som helst måte. De gikk tvertimot frem i velstand.

Nei, han kunne ikke forstå dette. Han husket at det står i Bibelen, at «alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud.» Men at dette skulle tjene til noe godt, at nesten hele be-

setningen gikk tapt, det kunne han ikke fatte. Gud ville ruinere ham. Det ville bli et dårlig vitnesbyrd for naboene. Men det måtte bli Guds egen sak.

Kanskje han skulle se å bli som en av naboene? Kanskje det så ville bli bedre for ham? Nei, dette var fortvilet.

Han gikk inn i svinehuset. Ja, var det ikke det han hadde vært redd for! Der lå virkelig det fine, verdifulle dyret – som om en ukes tid skulle ha smågriser – og skrantet. Nei, nå gikk det ikke lenger. Men kanskje han skulle prøve dyrlegen enda en gang. Han måtte vel gå inn og telefonere...

Inne gikk Frida i triste tanker. Heller ikke hun forstod Gud lenger. Men slippe troen på ham, det kunne hun ikke. Hun visste at Gud hadde all makt i sin hånd, og at han gjorde alt til det beste for sine barn, selv om det mang en gang var vanskelig å forstå.

«Ja, nå ryker grisepurka også,» sa mannen, da han kom inn. «Men det er kanskje best å ringe etter dyrlegen.» Han gikk til telefonen.

«Nei, Magnus», sa Frida, «nå skal vi hente en annen dyrlege. Vi tror på Gud. Vi har vært så dårlige kristne, Magnus, så det er ikke underlig at Gud vil tukte oss. Nå vil han lære oss

å sette vår lit til ham. La oss bøye kne og be!»

De bøyde seg ned og ba om at ulykken måtte være slutt nå, og at den verdifulle grisepurka måtte leve.

Men dyret ble ikke bedre. Da ga Frida Gud et løfte. Hun lovtte at Gud skulle få halvparten av den pengesum som smågrisene ville bli solgt for dersom han bønnhørte dem.

Fra dette øyeblikk ble grisen bedre. Den begynte å ete. Og dagen etter var den frisk.

En ukes tid etter fikk den 10 pene smågriser. De ble solgt da de var seks uker gamle for 20 kr. pr. stk.

Magnus visste ikke noe om Fridas løfte og ville ta alle pengene og betale sin gjeld hos kjøpmannen. Men da fortalte Frida om det løftet hun hadde gitt Gud. «De hundre kronene var ikke deres, men Guds,» sa hun.

Magnus kunne ikke si noe til dette og gav henne pengene. «Du får sende dem til misjoneren,» sa han. Men det ville Frida ikke. Gud måtte selv si henne hvem som skulle ha pengene. Hun ville vente og se.

For et års tid siden hadde der vært en predikant «G» Der i sognet og virket en tid. Men siden den tid hadde de ikke hørt noe til ham.

En natt så Frida predikanten i drømme. Han så så bedrøvet og sørgmodig ut, syntes hun. Og en stemme sa: «Send pengene til ham!»

Men Frida syntes hun måtte ha enda klarere beskjed. Hun kjente ham

jo ikke. Hadde aldri talt med ham. Det kunne umulig være Guds mening at hun skulle sende pengene til en som hun kun bare hadde sett. Gud måtte vise henne det tydeligare.

Natten etter så Frida den samme mann. Og hørte den samme stemme: «Send pengene til ham.» Nå var hun sikker. Predikant «G» skulle ha pengene.

Men nå meldte det seg et nytt spørsmål. Hun visste ikke hvor predikant «G» bodde. Men så kom hun på den tanke at hun måtte gå til Borgli hvor han hadde bodd den tiden han virket i sognet. Kanskje de visste adressen.

Da hun kom dit ble det blant annet talt om predikanter og virksomhet. Frida fikk dratt samtalen hen til predikant «G». Og fikk til sist lirket ut hvor han bodde. Glad og lykkelig gikk hun på postkontoret med brevet til predikant «G».

...

Predikant «G» hadde vært syk og sengeliggende i flere måneder. Og det var blitt skralt med det økonomiske. Til sist eide de ikke mat i huset. Hans hustru begynte å gå i rette med Gud og sa til sin mann at Gud sørget dårlig for sine.

«Nå kan du se hvor dårlig det lønner seg å tro på Gud,» sa hun spotende. «Der ligger du syk og skulle hatt dokter og medisin. Men hvor skal vi ta pengene fra til den slags? Der finnes heller ikke mat mer i hu-

set. Hører du ikke hvordan barna ber om mat? Men hvor skal jeg ta den fra? Jeg må ut og tigge, hvis vi ikke skal sulte i hjel. Men Gud tar jeg ikke med meg, det må du vite. En så-dan dårlig forsørger vil jeg ikke lenger ha noe med å gjøre.»

«Gud har alltid sørget for sine, Målfrid, og vil nok gjøre det nå. Stol på Gud!»

«Ja, nå kan du ligge der og sulte og stole på Gud så meget du vil for meg,» svarte Målfrid. «Jeg gjør det i all fall ikke lenger.»

I det samme kom postbudet med et brev som på stod kr 100,- på.

«Hva kan dette være?» tenkte Målfrid. «Skulle Gud allikevel...»

Hun ga brevet til sin mann.

Predikanten åpnet brevet. Oppi lå hundre kroner sammen med en papirlapp, der det var skrevet: «En gave fra Herren.»

Mere stod det ikke.

«Gud sørger for sine,» sa predikant «G». og trykket sin hustru i hånden, mens tårene rant ned på hans kinn.

Målfrid kunne heller ikke holde tårene tilbake. Hun falt på kne ved sin manns seng og hulket. Der steg lovsangs- og jubeltoner opp fra det fattige predikanthjem den aften – til ham som alltid sørger for sine.

Predikant «G» tenkte frem og tilbake. Men ble ikke klokere. Han visste bare hvor brevet var poststemplet.

Et års tid etter var predikant «G» ute i virksomhet og kom til sognet hvor pengene var kommet fra. Han

tok inn på Borgli hvor han hadde bodd forrige gang han virket i sognet.

En dag fortalte han om sykdommen og det kjærkomne pengebrevet. Men han hadde ikke fått rede på hvem det var fra. Han ville gjerne vite det så han kunne få sagt takk. «Kanskje De, Borgli, kan hjelpe meg å finne det ut?»

Det gikk en tanke gjennom Borglis hjerne da han hørte om pengebrevet. Han husket at Frida Hogstad hadde spurt om predikantens adresse en gang for lenge siden.

Hun måtte det være, som hadde sendt pengene, hun og ingen annen.

...

På Hogstad begynte det etter at de hundre kroner var sendt til predikanten, å gå fremover i velstand. Og nå – da denne fortelling skrives – er velstanden større der enn hos noen av naboene.

«Det lønner seg å sette sin lit til Gud,» sa Frida en dag til sin mann. «Se, velstanden stiger. Det så ikke rart ut da vi begynte. Men Gud ville lære oss at vi skulle sette vår lit til ham, og så skulle han sørge for oss.»

Fra heftet «Den gamle organist og andre fortellinger», Luthersk Missionsforenings Forlag, København 1939. Fra dansk ved TÅ.

Er noen død for deg?

Av Søren Pederson (1852-1923)

Fra den tid begynte Jesus å gjøre det klart for sine disipler at han måtte dra til Jerusalem, og at han skulle lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, at han skulle bli slått i hjel, og at han skulle oppstå på den tredje dagen.

Matt 16:21

Er det noen som har dødd for deg? Kanskje noen sier de lever for deg. Det er et stort ord. Det blir vel neppe sant for manges vedkommende. Men er noen sprunget i sjøen for å redde deg – og så gått til bunns for deg? Har noen frelst deg ut av et brennende hus og selv brent inne? Stanset noen den drepende kule ved å stille seg mellom den og ditt bryst?

Da peker du ofte på det menneskes bilde på din vegg og sier: Han der, hun der, døde for meg. Og det blir et forunderlig bånd mellom dere to. Du ville jo ikke være til i denne stund hvis ikke den eller den...

Forunderlig, at om ingen annen er død for oss, så har den største av alle som har levet satt sitt liv til for meg og deg, – Guds sønn! Det er så ubegriplig! Hvem kan fatte det? Hvem kan forklare det? Jeg er enig med Skov-

gaard Petersen i hans bok «Et blikk i Guds kjærlighets dyp», at det blir den største hemmelighet oppklart i himmelen, at Gud, Gud har kunnet lide. Den evige majestet har kunnet lide!

Der gikk dronning Esther ved Ahasverus' hoff og pønset på å sette sitt liv til for sine landsmenn jødene. Hun led med dem i stillhet. Inntil det ble henne for svært, og hun våget livet ved å gå ukallet inn til kongen. Men hun døde jo ikke.

Jesus Kristus har lidd med oss før. Han ble født av jomfru Maria.

Det var ham svært å tenke på At verden skulle undergå, Det skar Ham i Hans hjerte. I sådan hjertens kjærlighet Han kom til oss på jorden ned Å lindre all vår smerte. (Brorson, sb 638)

Gud kunne jo ikke dø. Så ble han et menneske for å dø. For å samle all vår skyld og skam og brøde opp i sitt bryst – og dø for oss.

Hvorledes skal vi kunne tro slike uhyrlige ting; – tro det personlig, salig, frigjørende? For det hjelper jo ikke meget at Luther trodde det. Eller at Anselm av Canterbury slo stedfortredelseslæren så fast, at vi har den i arv

også i gamle Norge. Jeg synes heller ikke det hjelper nok at Elias og Paulus trodde det.

Men det er forunderlig hjelp i at Jesus selv sier det!

Det er manges erfaring! Jeg ser den ene predikant etter den andre vitner om det: Det har en slik makt at Jesus selv sier det. For man kan ikke finne svik i hans munn, og man kan ikke få gjort ham til en svermer som ikke selv vet hva han sier. –

Jesus sier gang på gang at han er kommet til verden for å dø for verden.

Ikke som de mange mener, – for å være et lysende eksempel, et ideelt menneske, en «menneskenes sønn» av den rette art – først og fremst.

Nei, Han ble levende for å dø. - «Jeg er kommet for å gi mitt liv til en løsepenge for mange. – Dette er mitt blod, som utgytes for dere til syndenes forlatelse. – Måtte ikke Messias lide dette?»

Denne tekst i Matt 16 har for meg en ganske særlig betydning i denne henseende. Peter forstår ikke forsoningen denne gang; han, som de andre, vil ikke høre dette gjentatte «jeg må gå opp til Jerusalem og lide og dø og oppstå.»

Han befinner seg den gang på den liberale teologis standpunkt: En «tørrlagt Jesus» .

Så kaller Jesus denne velmenende

kjære «teolog» for Satan: «Vik bak meg, Satan, for du har ikke sans for det som hører Guds rike til, men bare for det som hører menneskene til.»

Det er altså satanisk ikke å akte på mer enn det menneskelige ved Jesus. Dette at han skulle dø for oss til et sonoffer, en løsepenge; – dette guddommelige at han ville gi sitt liv på et kors – det er satans verk at man ikke stopper opp for det. Må enhver høre og forstå!

I den grad er det hovedsaken for vår frelser å dø for oss, at selv Hans beste venn, som mente det «bare godt», blir avkledd for seg selv og for oss som et Satans verktøy i den stund han vil ha Jesus bort fra dette program.

Hvilken fryktelig fare og forblindelse der må ligge over mangfoldige pene nåtids-mennesker!

Men la det være på det rene: Jesus har villet dø for meg og deg i vårt sted.

Det er ikke noen gammeldags retning som sier dette, ikke noe «utlevd dogme, som ikke mere passer for vår tid», det er Jesus selv som sier det!

Dersom Jesus nå tok legemlig form og stod her under prekestolen, så ville han si det om igjen!

Torde du si ham imot?

Kunne du sagt ham like i øynene: «Gud fri deg, dette må ingenlunde skje deg?»

Meg synes det ganske umulig å svare Jesus at han tok feil.

Visst er vi en respektløs slekt. Det hendte for noen år siden i en dansk kirke, at prestens frue stod opp i forsamlingen midt under prekenen og ropte sin mann opp i øynene: «Du lyver, Fredrik!»

Men det er en annen sak med denne hellige, stille skikkelse; – Jesus.

Du har vel forsøkt å tvile på ham du også? Hvem har ikke det? Men prøv å se ham inn i øynene og si: «*Jesus, du tar feil, du døde ikke for meg.*»

Det er umulig. Ordene dør på dine lepper. Tanken dør i din hjerne. Du kan ikke få det til at Jesus lyver – bevisst eller ubevisst.

«Det ble ikke funnet svik i hans munn.» «Hvem av dere kan overbevise meg om synd?»

Så står det fast tross Peter og den liberale teologi og ditt og mitt tvilende hjerte: «*Han gikk til Jerusalem for å lide og dø for oss.*»

Er det ikke et stille halleluja nå i vårt hjerte?

Han døde til bestemt tid for ugudelige. Han døde for meg.

«Jamen jeg er så kald, så lunken overfor dette. Trodde jeg det ordentlig, da...»

Unnskyld at jeg bryter deg av. Jeg er

ganske enig. Også jeg kan være så skammelig lite glad for dette uendelig store.

Men jeg ser på Peter og Jesus igjen. Jesus fortsatte videre etter programmet «dø for oss», selv om Han ikke hadde sin «begeistrede» disippel med på det. Akk, han har nok følt savnet, men selve forsoningens guddommelige verk, det fullbrakte Jesus alene, uten Peters assistanse, uten hans bifall, uten hans tårer en gang.

Siden gråt Peter bitterlig – over seg selv. Han hadde all grunn. Han har også grått siden, – over Jesu lidelser og over dette, at han skulle «irettesette» sin frelser fordi han ville gi livet for ham.

Akk, hvor skulle det blitt av ham – og oss(!) – om ikke det var gått som han selv skriver i 1Pet 1:18: «Ikke med forgjengelige ting, sølv eller gull, ble dere løskjøpt, (...) men med Kristi dyre blod, som blodet av et ulastelig og lyteløst lam!»

Men du ser hvor lite en disippels følelser innvirker på selve forsoningen. Jesus minsker ikke farten mot Jerusalem fordi Peter ennå er imot forsoningstanken. Heller øker han den da!

Ikke vær redd du, fordi du ofte føler så liten takk i ditt hjerte for alt hva Jesus gjorde. Ikke mist motet! Vi forstår så lite, men Herre, forøk oss troen!

Jeg har en lapp over min seng, som jeg fikk av en diakon. Der står: «Jesus elsker deg; Han døde for deg, og din skyld er betalt.» – Den griper stundom tak om min sjel, særskilt om natten når lyset skrues på og ordene med en gang møter meg. Men om den nå *ikke* griper meg, – er det ikke derfor like sant?

Jeg vil være frelst ved Jesu død for meg. Jeg har slått meg ned ved korset. Jeg ønsker å erfare mere av blodets kraft. Da er saken alltid i orden. Lovet være Gud! Han gikk til Jerusalem for meg! Han døde for meg!

I en langfredagspreken, som er trykt, fortalte jeg en begivenhet fra en jernbanestasjon. Den illustrerer stedfortredelsen, og jeg ser at cand. Brandtzæg har funnet det samme. Den er opptrykt i en av hans prekener.

Der satt et gammelt ektepar på en stasjon. Og hustruen var nok et besynderlig skue. Hun lutet mot graven, ussel og gammeldags kledd, riktig en liten raring. – Der var en liten flokk ungdom i venteværelset, som ikke kunne la være å le av henne og drive gjøn med hennes utseende. Det varte en stund. Men så orket ikke mannen mere. Han stod opp og holdt en hel liten tale:

«Ja,» sa han, «hun er rar å se på; hun er utlevd og utslitt, nesten død. Men det er for min skyld, skal jeg si dere. Jeg har drukket, jeg har vært en

svinepels; jeg har tatt livet av henne. Hun har kjempet og lidd og slitt for meg, – derfor ser hun nå slik ut.»

Det ble ganske stille. De så med andre øyne på den gamle kvinne. Hun var blitt noe annet enn før for dem alle.

Å, må det samme gjelde Jesus, når jeg slutter denne preken! Han har ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham, sier Jes 53:2, men han døde for oss!

Det er derfor han bærer sår og merker og tornekrone og soldatkappe.

Vet du det beste jeg kan si om deg og din verdi? Vet du det beste jeg kan tenke meg for deg?

Jesus er død for deg!

Når du nå reiser deg og går, så vil jeg stå her og se etter deg, mann og kvinne, og så vil jeg tenke: Der går den og den, – kanskje ikke så meget verd ellers, verken i menneskers eller egne øyne. Men Jesus døde for henne, for ham!

Vil du se slik på meg? Der står han som talte. Ingenting verd ellers. Men *Jesus døde for ham.*

Takk! Amen.

*Fra boken «Jesus alene»
av Søren Pederson, trykt i 1942.
Talen er gitt en forsiktig
språklig revisjon. JE*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Lov og Evangelium

Dette lille bladet som du nå holder i hånda, sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med bladet er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi ønsker å dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og så mye informasjon i vår tid, men liten plass og lite stillhet til det som betyr aller mest for et menneske: Å høre og lese Guds ord til frelse for sin sjel!

Lov og Evangelium utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon. Vi er en liten organisasjon med et stort ønske om å få være med å bevare Guds ord og vår lutherske arv i Norge. Vi ser med stor sorg på økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil få tilsendt Lov og Evangelium, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.

.....
(Navn)

.....
(Sted/Gateadresse)

.....
(Postnr.) (Poststed)

Sendes til: Lov og Evangelium,
v/Magne Ekanger, Kydlandsv.
4360 Varhaug

Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti (Salme 119:105)

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon eier og driver Bibelskolen på Fossnes. Bibelskolen ble startet opp i 1992 og ønsker nye elever velkommen høsten 2003.

Bibelskolen på Fossnes har hatt elever i alle aldre, fra ungdommer på 17 til pensjonister. Dette har fungert utmerket!

Vi har lyst til å minne om at ingen er for gammel til å gå på bibelskole! – og ingen trenger ta et helt semester. Vår bibelskole er åpen for deg som vil gå en uke, en måned, et halvår eller et årskurs.

Nesten alle tenker at en bibelskole bare er for ungdom. Men det er ikke riktig! Alle generasjoner trenger Guds ord og generasjonene trenger hverandre i Guds rike!

- Fikk du ikke anledning til å gå på bibelskole da du var ung?
- Har du alltid hatt lyst, men ikke hatt tid eller råd til et bibelskolekurs?
- Ønsker du å få klarhet i ditt kristenliv og lære Jesus bedre å kjenne? Er du ny på kristenveien og ønsker innføring i Guds ord?
- Vil du friske opp kunnskap du fikk på bibelskole for mange år siden?

Vi ønsker deg hjertelig velkommen til

Bibelskolen på Fossnes
NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON
3160 STOKKE ~ TELEFON 33 36 17 70